

Růžena Smetanová se narodila v Žežicích u Příbrami v roce 1927 jako nejstarší z několika sourozenců. Její dětství bylo jiné, než na jaké jsme zvyklí dnes. Žili velmi skromně, ale ten největší rozdíl byl, že doma měli zvířata, takže museli pořád něco dělat. Chodila na základní školu a po jejím vychození nastoupila do učení na švadlenu. Ona sama se s nacistickým terorem setkala teprve, když zjistila, že její židovskou přítelkyni a celou její rodinu poslali do koncentračního tábora. Během války i po ní byla na školení v továrnách Baťa ve Zlíně. Tehdy se také seznámila se svým budoucím manželem. Na konci války se stala svědkem popravování válečných zajatců. Tento zážitek byl tak silný a otřesný, že si ho dokáže vybavit ještě dnes. Krátce po válce se provdala. Často střídala zaměstnání. Pracovala v pracovním táboře Vojna, kam byli umísťováni političtí vězni v dobách totality a v příbramských dolech. Je tedy jasné, že těžké a náročné práci se nevyhýbala. Sama říká, že vlastně vůbec nevěděla o tom, co komunisti dělají. Pro ni byl Stalin ten, který nás zachránil. Teprve později zjistila, co všechno se pod jeho vládou odehrávalo. Paní Růžena měla dvě děti. Její manžel zemřel v druhé polovině šedesátých let. Po jeho smrti paní Růžena vychovávala obě děti sama. Když děti vyrostly, pomáhala jim s vnučaty, nebo chodila do různých zaměstnání. Práci vystřídala hodně, ale, jak sama zdůrazňuje, z žádné práce ji nevyhodili, vždy odešla sama a to z různých důvodů. Jeden čas pracovala také na Dobříši, tady měla zařízený malý pokoj v jedné milé rodině. Z dnešního pohledu nebyl pokoj zařízen úplně komfortně, nebyla tu kamna, a tak v zimě musela spát s několika páry ponožek a v teplém oblečení, i přesto jí byla zima. Další problém byl s dopravou. Když nestihla autobus, musela jít domů pěšky. Se svou rodinou má dobrý vztah, často se vídají. Dnes, v 90-ti letech, žije v Příbrami v domově důchodců. My jsme velmi ocenili dar a umění vyprávět i nepěkné a smutné události z jejího života nebo života těch, které měla ráda.